Thi saa har Gud elsket Verden, at han gav sin Søn, den enbaarne, for at hver den som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have evigt Liv.

HYRDEN

"JEG ER DEN GODE HYRDE." — Joh. 10, 11.

Den som tror paa ham, bliver ikke dømt; den som ikke tror, er allerede dømt, fordi han ikke har troet paa Guds enbaarne Søns Navn.

16de aargang. Winnipeg, Manitoba, Andet Nr. i Mai, 1940 Nr. 10

Første Søndag efter trefoldighet

Læs evangeliet, Mat. 16, 24–27.

De tre evangeli perikoper paa denne søndag taler sterkt til os og minder os om at der er en evighet, som vi iler imøte. Der er en salig tilværelse og der er en usalig tilværelse—En himmel og et helvede. Der skal vi høste hvad vi her har saat. Da skal vi faa igjen hvad der er sket ved legemet, efter det vi har gjort, enten godt eller ondt.

Dette lærer os lignelserne om den rike mand og Lasarus, og den rike bonde. De hadde nok i disse jordiske verdier. Denne verdens skatte hadde tat kraften og styrken fra dem til at leve et liv i forsakelse og Jesu efterfølgelse, og lønnen blev evig fortapelse.

Hvor tænker du at tilbringe evigheten? Du sier vist: "I himlen" — Men lever du slik at du kan være sikker paa at veien gaar til himlen? Du vet saa meget om hvad der kræves for at ha haap om herlighet hos Gud, at din samvettighet anklager dig, saa du paa dette spørgsmaal kanske maa svare *nei.*

Saa kommer et andet spørgsmaal: Er det fornuftig at fremture paa syndeveien, naar du vet den fører dig længer og længer bort fra himlen og nærmere helvede?

Du kvir dig for at svare paa dette spørgsmaal og undskylder dig med, at det er saa forfærdelig meget jeg maa forsake, om jeg just nu skal vende om. —

Jeg maa slutte med denne eller hin synd, som jeg er saa glad i. Jeg tænker nok at omvende mig, men det haster nu ikke. Jeg faar se tiden an, om det kanske kan komme en beleiligere tid, da skal jeg gjøre alvor av at søke min sjæls frelse; men nu er det meget ubeleiligt. Faar vente til senere en gang.

Men kjære dere:

"Tænk ei jeg vil først synde ut,
og naar da kommer dødens bud
vil jeg og Jesus kalde paa,
saa skal hans naade aapen staa."

Jesus har git tilkjende for sine disciple, at han skulde gaa til Jerusalem for at lide, dø og opstaa paa den tredie dag. Korsets vei var veien til herlighet for ham. Denne vei gik han for vor skyld, til vor frelse. Hadde han spart sit liv, som Peter raadet ham til i v. 22, da kunde intet menneske blit frelst. Men Jesus var paa sin post og stod satans fristelse imot. Han blev tro til døden, ja korsets død, saa nu er i Jesus veien til frelse aapen for alle som vil frelse sin sjæl.

Var det forsakelsens og lidelsens vei Jesus gik, saa blir det veien alle maa gaa som vil frelse sit liv. Den som tænker at naa himlen uten at gaa forsagelsens vei naar aldrig frem.

Den som vil bjerge sit liv skal miste det, sier Jesus. Det vil si, den som ikke er villig til at opgi livet i synd, men vil holde fast ved det, han kan aldrig vinde det evige liv. Se den rike mand, se den rike bonde, se den rike unge mand, som fortælles om i Luk. 18, 18 flg.

At vinde livet, det evige, er jo det aller vigtigste for os. Hvad gavner det et menneske, om han vinder den hele verden, men tar skade paa sin sjæl? Eller hvad vil et menneske gi til vedderlag for sin sjæl, sier Jesus. Det er verdier Jesus sætter paa det evige liv.

Alt dette jordiske er jo timeligt og kortvarigt — forgjengeligt. Det er os til gavn og glæde saa længe vi liver her, om vi benytter det som en Guds gave. Men i evigheten har disse jordiske goder ingen verdi, uten forsaavidt vi ved den rette bruk av dem her i livet har vundet os venner, som vil annamme os i de evige boliger, se Luk. 16, 9.

Eier vi ikke de himmelske verdier, som er det evige liv, maa vi tilbringe evigheten i en evig fattigdom og savn, og maa med den rike mand tigge om en draape vand, for at lindre pinen i den evige fortapelse.

"Da skal du finde det er sandt,
at om du hele verden vandt,
det var dig ei til baade;
for dommens stol og himlens port
du høster som du saade —
**O menneske, o menneske
betænk din store vaade!"**

Ære være Faderen og Sønnen og den Helligaand, som var er og Altid blir — En sand Gud fra evighet og til evighet. Amen. —O. J. Marken.

Vise konsul I. A. Christensens appel til norrøna folket i Alberta er blitt mottat med største velvilje og imøtekommenhet. Forespørsler til sekreteren strømmer ind hver dag. Meldinger om lokale kommiteer mottaes stadig og seks kommiteer er allerede dannet. Tiltrods for de mest ufremkommelige veier er der organisert tre nye i de siste dage i Edberg, Bawlf og Lougheed.

Det er tydelig at ullykken som har rammet vort fedreland har gjort et uutslettelig indtryk paa alle. Tonen i brevene, til sekreteren, og de ivrige erklæringer om villighet til at hjælpe, bevidner dette. Rørende er det at svensker og dansker føler sig som et sammen med os og har tilsakt sin fulle støtte.

Paa et fælles av Camrose og Edmonton Krigshjælp Kommiteer og de skandinaviske konsuler blev der enighet om at forme en "Forening for krigshjælp i Skandinavien." Foreningen er til at bestaa av kommiteer organisert i saa mange lokaliteter som muelig. En provinsial kommite var sat op til at ko-ordinere aktiviteten av de lokale kommiteer. Det blev paalagt denne kommiteen at lægge planer for en publiseringskampanje, og bruke alle midler, saa som radio, pressen og fra prækestolene.

Chester A. Rønning, Camrose blev utvalgt som formand for den provinsielle kommiteen, og Jørgen Bjørnestad, Camrose som sekreter paa fuld tid. Dr. H. B. Ness vise formand og Peter B. Borud som kasserer. Den norske, svenske og danske konsul til at fungere som raadgivende medlemmer.

Det var den almindelige mening av møtelyden, at alle skandinaver, baade nordmænd, svensker og dansker skulde forene sig om dette løft. Der var almindelig enighet om at Norge fortiden var den trængende, og at midler som først kom ind skulde gaa til de krigslidende der. Kanhænde at der endnu vil bli mulighet at sende hjælp til det danske folk hvis de allierte magter at drive tyskerne fra Danmark og gjenoprette selvstændigheten. Muligheten for at Sverige kommer ind i krigen er nu saa stor, at det hvad til som helst kan bli spørsmaal om at sende hjælp til det svenske folk. I midlertid er den største nød i Norge og det øieblikkelige objekt er at de haart rammede av krigen i Norge.

Det var forstaat at samme foreningen for krigshjælp maatte bli en permanent organisasjon og at muligheten for utvidelsen av dens formaal eventuelt gjorde det raadelig at organisere paa en slik maate at alle skandinaver blev indlemmet i en effektiv organisasjon. Det blev derfor besluttet at navnet skulde være; "Association for War Relief in Scandinavia." Det er meingen at denne organisasjonen skal fortsætte saa længe krigen varer og om nødvendig, enda en tid utover.—

Endskjønt det at executiv kommiteen bor i Camrose er der en direksjon bestaaende av svensker, danske og norske representanter fra alle parter av Alberta. Det er at haape at alle skandinaver vil kooperere i denne alvorlige kritiske tid og forsake sig selv for lindring av den mest frygtelige nød som nogen gang har forekommet i de skandinavilande, eller vil forekomme.

Den provinsielle kommiteen sender nu ut oplysninger om organisasjon og kampanje arbeidet. Alle som er interessert, som ikke denne kommiteen allerede har vært i forbindelse skulde med engang skrive til sekreteren, Herr Jørgen Bjørnestad, Camrose.

Fulstændig raport av den provinsielle kommitees sammensætning vil komme saa snart alle de foreslaatte Direktører har akseptert.

Jørgen Bjørnestad.

En liten Stund

Disse tre alvorlige ord staar skrevet øverst paa hverteneste menneskeliv. Hvor lang den er vet ingen av os. Der kommer et øieblik da der sættes et ubønhørlig punktum. Om man var verdens mægtigste mand og eiet all verdens guld kunde man ikke kjøpe et sekund. Tid kjøpes ikke. Tid lager du ikke selv. Tid faar du, den er tilmaalt i Guds evige raadslutning. En liten stund! Den vise ser det og regner med det. Daaren vil ikke se det, og prøver og glemme det. Satans største bedrag er at han indbilder dig at den beleilige tid er endnu lang og ligger foran dig. Herrens store vækkerrop er at tiden her efter er kort, at idag er dagen for dig. En liten stund- og den i tid skal din evighet bestemmes. Hvad du saar skal du høste. Som du brukte tiden, skal din evighet bli. Evigheten er livets "ekko," en liten stund — og det er din chanse. Nu kalder Gud! den evige er dig nær med sit frelsestilbud. Du indbydes kjærlig til at komme. En liten stund og dørene lukkes. Og det er evighet og du er utenfor. Gud er ikke længre at finde. Du hadde tiden, men brugte den ikke. Du hørte kaldet, men kom ikke. Du fik chansen men utsatte det men aldrig kom du igjen, og du er uten unskyldning.

En liten stund — og det er din anledning til at virke. Dine kjære er om dig. Barna hører endnu paa dig. Snart er de store og borte fra hjemmet. En liten stund — og du sitter ensom igjen. Selvbebreidelserne gjør dagene tunge og tankerne paa alt det forsømte tar glæden fra dig og slukker smilet. En liten stund — Aa kjære Gud hjælp os at bruke den!—

Gjøre det gode og ikke bli trætte. Tal milde ord i kjærlighet, gi hvad du selv har faat. La os ikke glemme at det er bare en liten stund. Du synes jeg har skrevet om tunge ting. Det har vært saa tungt og svert. Ja, jeg vet det er svert. Tanken paa en liten stund gjør mig ofte saa urolig selv. Men jeg har prøvet paa at skrive det i kjærlighet. Jeg ber Gud om at du maa faa se det er sandt hvad jeg har skrevet, for at vi kunde bruke den beleilige tid. Hvor svert en dag at se den sidste anledning borte. Hvilket mørke!

Men hvor herlig at faa bruke tiden ret. Hvilken lykke! Da blir evigheten en straalende herlighet. Og tiden — den lille stund jeg lever — en rikdom og fylde.

Men tanken paa en liten stund er ogsaa en stor trøst for alle Guds venner. Naar sorgen knuger og trængselen sver, naar øiet graater og sjælen lngter øfter morgen uten skyer, naar dit selvoplatte hjerte dømmer dig og frimodigheten synes liten, saa husk at det er en liten stund, og saa kommer han som komme skal. Hold ut, fat mot, se op! En liten stund og du er hjemme! Da skal du bli fuldkommen med ham som draapen i havet.

Søndags hilsen til Tøien menighet av H. E. Wisløff.

Vor Gud han er saa fast en Borg,
Han er vort skjold og værge,
Han hjælper os av nød og sorg,
Og vet os vel at bjerge.
Vor gamle Fiende haard
Til strid imot os staar,
Stor magt og arge list
Han bruker mot os vist,
Paa Jord er ei hans like.
Vor egen magt er intet værd,
Vi vare snart nedhugne,
Men en gaar frem i denne færd,
For ham maa al ting bugne.
Vil du hans navn faa vidst?
Han heter **Jesus Krist,**
Den høvding for Guds Hær.
I ham kun frelse er,
Han marken skal beholde. N. F.

Lit om læsning.

Prædikeren 12, 12.

"At gjøre mange bøker er der ingen ende paa, og mange bøker volder kjødets utmattelse."

Det er et problem i vor tid at finde fram til det rette læsestof. Vi oversvømmes for tiden av bøker og aviser. Uten stans spyr trykkerier og rotasjonspresser sin flom av tryksaker ut over alt landet.

Læser vi det rette stof? Her maa vælges med bevisthet og plan.

Naar man kommer ind i et hjem og ønsker at lære husets folk at kjende, da vil en jo gjerne faa vite lit ogsaa om husets venner og omgangsfeller. Derfor kaster en gjerne et blik bort i bokhylla. ("Si meg hvem du omgaas, og jeg skal si dig hvem du er.") Der staar husets venner og omgangsfeller i række og rad, hvis da ikke hylla ret og slet er tom. Disse omgangsfeller fortæller adskillig om hjemmets aand.

Det gaar for tidenen flom av daarlige bøker ut over landet. Ialfald en del av forfatterne konstruerer op en mængde underlige hændelser og problemer, som de bringer til torvs under sin fantasiverden paadutter de saa sine medmennesker, særlig de unge og uerfarne, og saar derved splid og forvirring i deres sind.

Som regel maa en si at *livssynet* kommer til kort hos mange av dem som skriver bøker. Svært ofte ser det ut som forfatterne ikke har noen dypere hensikt med det de skriver. Og derfor kan man se: Om enkelt hetene kan være korrekte, hendelsene spennende og interessante, og spraaket flytende og let, saa kan allikevel bokas helhetsvirkning bli nedbrytende og farlig, fordi forfatterens livsyn er galt, eller — det mangler. Alt avhænger av forfatterens personlighet, hans vilje og hensikter.

Og naar man skal vurdere en bok, kan man spørre sig selv: Har den som skriver denne bok *myndighet* til *at skrive, eier* han *visdom,* har han kjærlighet til sine medmennesker, vil han dem vel? Det er blit sagt at hver dikter er noe av en folkelærer, med eller mot sin vilje. Han er enten seer eller synkverver, gjerne noe av hvert. En kan sitte igjen med en ubestemmelig følelse av forvirring og tungsind efter at ha læst enkelte bøker, en føler at forfatterren ikke var menneskeelsker, men menneskeforakter. Det var synkverven som var paa færde.

Her i landet lever vi enda i frihet. Enhver kan vælge sin omgang, ogsaa sit læsestof selv. Her blir ikke bøkene sat paa inddæks eller brændt paa baal.

Derfor blir det sat store krav til hvert menneske ogsaa med hensyn til valget av det rette læsestof.

Det er nødvendig at læse bøker og følge med, men man maa vælge de gode, læse med bevisthet og altid holde linjene klare mellom lys og mørke, godt og ondt. Tildels maa en her gaa paa tvers av tidens strøm. Sv.

(Modums Menighetsblad).

(Det ovenfor skrevet bør ogsaa være til advarsel her i Amerika. — Red.)

Kilden

2. s. e. Kr. aapenb. Johs. 4, 4—26.

En kvinde kommer ut fra byen Sykar i Samaria, og bøier ned veien mot Sykars gamle brønd. Det er midt paa dagen, ved den 6. time — solen skinner fra en høi, klar himmel. Ved drakten ser han at det er en jøde, en arvefiende, og hun vil haste forbi. Da ser den fremmede op, hans øine straaler; han sier et par ord. Kvinden stanser og lytter, og de to begynder at tale sammen. De taler om almindelige ting, om brønden og vandet og tørsten. De taler om det samme, men allikevel er det ikke om det samme. Deres veier skilles. Kvinden blir i det fysiske, hun er optat av det hun ser og har fore, for hende eksisterer bare øieblikkets situasjon, hun overveier om hun virkelig skal gi denne fremmede, jøden, drikke. Hun argumenterer ivrig imot, hun lever haarnakket i sit. Men saa gaar det som det saa ofte gjør i Kristi nærhet: Tidssituasjonen, menneskene og det ytre viker. Midt i samtalen om de al-

HYRDEN

Organ of The Norwegian Lutheran Church of Canada.

Rev. H. L. Urness, Editor, Bulyea, Sask.

Published semi-monthly. Subscription price: One copy, one year 50 Cents.

All communications that concern the editorial department, and news items, should be sent to the Editor.

All money for the paper, and change of address, kindly send to Mr. Josef B. Haave, Luther Seminary, Saskatoon, Sask.

Entered as second class matter at the Post Office at Winnipeg, Manitoba.

Printed by THE CHRISTIAN PRESS, LIMITED Winnipeg, Man.

Rettelse. I andet nummer i april (Nr. 8.) i W.M.F. staar under stykket: "I am a debter" **Mrs. V. T. Virge.** Det skulde være **Mrs. A. G. Vinge.** Undskyld feilen som herved rettes.

Hjælp til nødlidende i skandinaviske lande. Det vil glæde alle skandinaver at der er sat igang organisations arbeide for det gjøremaal. Ordsproket "det er saligere at gi end at motta" vil uten tvil ogsaa i dette tilfælde erfares. —U.

mindelige ting er vi rykket over paa et dypere plan. "Den som drikker av det vand jeg vil gi ham, han skal aldrig i evighet tørste." — Enda forstaar ikke kvinden, hun klynger sig til sin egen verden og de kjendte ting — men plutselig aner hun noe større: "Herre, jeg ser du er en profet."

Kilden er et vidunderlig billede paa naaden som *fornyende kraft.* Guds naade er som kilden med det levende vand, den ophører aldrig og stanser aldrig. I vor svakhet tror vi undertiden den er stanset.

La os tænke os et menneske som gaar opover et fjeld en sen sommerkveld efter at alt liv er gaat til ro. Ingen lyd avbryter stilheten. Da hører vandringsmanden en dæmpet sang; den blir stærkere og stærkere efter som han gaar. Med et staar han foran et opkomme som strømmer frem av jordens dyp, — og danner en liten bæk som muntert kaster sig nedover fjeldsiden. Vandringsmanden gaar sin vei. — Han kommer igjen om mange aar. Kilden møter ham atter med sin glade sang, den strømmer like sprudlende og frisk, og bækken haster fremdeles nedover fjeldsiden,— uten stans. Dette er et billede paa tilgivelsen og naaden, som hver dag og stund er ny for det mottagelige sind, enten en kommer i den første eller den ellevte time.

Mens jeg drager aande her,
Naar min sidste stund er nær,
Naar til ukjendt land jeg gaar,
Naar jeg for din domstol staar —
Klippe du som brast for mig,
La mig skjule mig i dig.

Kristenlivets ækthet viser sig deri om mennesket har fornyelsens evne. Det er enkelte som har denne evne i særlig grad. det er de store sjælesørgere. Det som særpræger disse er evnen til at tænke nye tanker, kunde se hver sak, hver situasjon som ny, møte hvert menneske med ny forstaaelse og medfølelse, og aldrig skuffes. Da er det det levende vand som vælder frem til evig liv. — La od bevare i vort sind billedet av kilden. Sv. H.

(Modum Menighetsblad).

Næsten fundet — kun et skrit igjen

Han gaar i foreningen. Aldrig har han vært beruset. Heller ikke noe særlig ulydig hjemme. Men han er i grænselandet. Han vil ikke være helt ute i synden og verden, men heller ikke vil han være helt paa Jesu side. Hans mor og far er meget ængstelige for ham. Gutten deres lever nemlig i grænselandet, hvor han før eller siden maa vælge, enten at leve helt med Gud, eller at gaa helt ut i det fremmede land. Han er nær ved, men allikevel borte. Han er en skikkelig, bra ung mand. Han er en bror av ham som kom ung og rik til Jesus og sa: Hvad skal jeg gjøre for at arve det evige liv? Jesus saa paa ham og fik ham kjær, og sa: "Sælg alt det du har." Ogsaa ham maa vi være med at finde! Vil du være med at finde ham, maa du be meget for ham. Du maa ha megen taalmodighet, fordi han er vanskelig at finde. Han er saa ukjendelig, for hans ytre er saa helt jorden, hans smil likesaa, hans venlige ord avværger saa fint alle angrep. Men Guds aand kan naa ind til hans hjerte og overbevise ham om synd og vise ham Jesus. Da vaakner han, og da vælger han at ta skrittet fra verden og til Gud, hvis han forstaar sit eget bedste.

G. R. (Indsendt)
(Modum Menighetsblad.)

Værdipapier

Det fortælles om en fattig enke som hadde en søn i Amerika, hvor han tjente mange penger. Hun blev aldri træt av at rose gutten sin — han var saa snild saa snild.

— Men sender han dig aldrig nogen penger? spurgte en nabo hende en dag.

— Aa nei, sa hun lit forlegen, men han er saa snild saa —

— Ja, men han vet da at du kunde trænge lit. Har han aldrig sendt dig noget?

— Han har sendt mig noen tavler, svarte hun.

— Faa se de tavlene, sa naboen.

Joda — hun fant dem frem. Hun hadde lagt dem mellem bladene i sin bibel. Da naboen fik se disse "tavler," saa han straks at det var amerikanske pengesædler. Tavlene representerte et stort beløp, men den gamle forstod det ikke.

Vi er ikke bedre vi heller. Vi synes Herrens løfter er nogen pene "tavler": at de er virkelige værdipapirer forstaar vi ikke. Og saa gaar vi og ængster os for alt. Edin Holme.

(Modum Menighetsblad.)

Niemøller

I disse dager har den tyske prest Niemøller sittet 2 aar i konsentrasjonsieir, fordi han lyder Gud mer end mennesker. I flere europäiske land, saakaldt kristne land, er bergprækenens saligprisninger i den sidste tid blit en haard, men ogsaa en stor og glædelig realitet. Ved sin samvittighetstroskap er den tidligere ubaatprest blit et forbillede for veden i kristelig heltemot og styrke. Flere ganger er han blit tilbudt friheten, dersom han bare vilde bøie sig for myndighetene og opgi at forkynde evangeliet. Men Niemøller foretrækker at sitte i fengsel, fromfor at faa en slik "frihet." Vi har atter martyrenes tid. Og underlig nok: for at finde styrke for vor tro, vender vi os ikke dit hvor det er velstand, og hvor menneskene har det godt, men vi vender os til den ensomme lidende i den lukkede celle, (cfr. menigheten i Filippi, som blev trøstet av den lænkebundne Paulus i Rom). Atter faar bergprækenens ord en smertefuld bakgrund: Salige er de som er forfulgt for retfærdighets skyld, for himlenes rike er deres. —H.

(Modums Menighetsblad.)

Den personlige linje

Mat. 12, 19–20.

Paa Jesu tid var det to hovedretninger i Jødeland. Det var for det første det offisielle Jødeland, fyrsten, statsmændene, yppersteprestene, de skriftkloke og de lovkyndige. Disse var de ledende og toneangivende i landet. De representerte folket utover, de stod ansvarlige overfor de romerske myndigheter. De hadde monopol paa de høieste embeter i landet, ga lover og avsa dommer. De ledet den offentlige gudstjeneste i tempel og synagoge. Naar noget skulde utrettes, var det som alles øine blev rettet mot dem. *De regulerte livet ovenfra.*

Den anden retning var de saakaldte *stille i landet.* Det var enkle hverdagsmennesker, som ikke spilte nogen særlig rolle i det offentlige liv. De indtok gjerne de lavere sæter i gjestebud og lag.

Det jødiske folk levde i forventning om Messias, og det var almindelig opfatning at han skulde framstaa som en værdig representant for det offisielle Jødeland. De mente at naar Messias kom skulde han befri landet fra det romerske aak, og gjøre det vesle Jødeland til en stormakt.

Messias kom, men han kom ikke som konge, lovgiver, yperstepreşt eller statsmand; han kom ikke for at reglere livet *ovenfra.* Han traadte frem som en av *de stille* i landet. Han førte ingen erobrerpolitik, han agiterte ikke, han ropte ikke paa gater og streder. Han fulgte den *personlige linje.* Han gik ind i det jevne, hverdagslige liv, han fant sin glæde i at komme menneskene inderlig nær, ansikt til ansikt, hjerte til hjerte. Han stilte sig ikke fornemt utenfor, han *gik ind* til toldere og syndere og sat til bords sammen med dem. Smaa barn strakte armene mot ham. De smilte under hans velsignende hænder. Han traadte ikke ned blomster og slokte ikke lys paa sin vei. Han knuste ingen sjæl, han dræpte ikke længselen og drømmen i et eneste menneskebryst. Uendelig tillitsfuld gik han den *personlige linje.*

Verden av idag er av lage. De mennesker som regulerer livet *ovenfra*, har brakt den nær avgrunden. Naar vi idag skal begynde at bygge op en ny verden, maa vi møisommelig begynde *nedenfra, fra grunden av.* Vi maa med Kristus gaa den personlige linje, og bygge op den nye verden av fredselskende og fredsstiftende sind. Her maa sættes ind en *ækte aand, fra grunden av.* Paa den personlige, stille linje er det retten, og dermed freden, skal bringes til seier.

Kun dagligdags er al din dont,
det gjør en stolt og nærsynt ondt,
som eget liv ei fatter.
Hvor merkeløst dets dager dø.
Som Jordan mot den stille sjø
det hen mot graven rinder
foruten daad og minde. (Wergeland).

Hov.
(Modum Menighetsblad.)

Herrens ord blir evindelig

En tyk mur omgir et værelse i Rom, hvor for tre hundre aar siden mænd og kvinder som læste bibelen, blev plaget med torturredskaper. Nu trykkes bibelen i samme værelse.

I Genf findes det hus hvor fritænkeren Voltaire for noe over et hundre aar siden skrev en bok for at paavise at bibelen er falsk. Han paastod at han med sin bok forevig skulde utrydde bibelen, og sa at om hundre aar vilde der ikke findes en eneste bibel i hele verden. Er det saa? Nei, Gud være lovet! Men i det samme hus hvor Voltaire skrev dette, har Genfs bibeldelskap sit hovedkvarter for salg av bibler.

I løpet av et hundre aar har det Britiske og utenlandske bibelselskap utgit et hundre og otti millioner bibler og deler av bibelen. Voltaire er død for længe siden, men Herrens ord lever endnu og er mere utbredt end noensinde. "Himmel og jord skal forgaa, men hans ord skal bestaa."

(Modums Menighetsblad.)

Det er velsignet at kunne gjøre andre mennesker glade.

(Vidnesbyrd fra Broderkredsen)

Godseier Levy sat og røkte ved vinduet. Det var en kjek, velbygget mand omkring 30 aar; men det vakre ansikt hadde et tret, blasert uttryk som han sat der og lot røken hvirvle op om sig. Hvad skal jeg egentlig ta mig til i eftermiddag? tenkte han. Ride over til Wilson og faa mig et slag kort? Uf nei, jeg er lei baade av kortene og Wilsons vittigheter. Gaa ut paa marken og se paa folkene? Pyt, det behøves ikke; Gibson har jo tilsyn med dem, og han klarer det langt bedre end jeg. Nei, om jeg skjønner hvad en slik som jeg er til for i verden!

Han tog cigaren ut og stirret grundende frem for sig. Da faldt hans blik paa et billede som hang ret over ham paa veggen. Det var som om den gamle dame med de fine trek og de kloke øine saa paa ham med et bebreidende uttryk, saa forekom det ham i det mindste idag. Han foldet henderne bak hodet og saa ufravendt paa billedet. "Du liker nok ikke dette," mumlet han for sig selv. Der la sig en dypere skygge over hans ansikt, eftersom tankerne gled tilbake til fortiden. Moren — hvad hadde ikke hun ventet av sin kjekke, opvakte gut! Hvor omhyggelig hun hadde opdrat ham, og hvor bange hun hadde været for at han, den rike arving, skulde bli forvendt. Hun hadde holdt ham til arbeide, hadde deltat med ham i hans store og smaa sorger og gleder — været barn med barnet. Hvor morsomt hadde det ikke været at botanisere med hende! Og hele den vakre stensamling som de to la sig til under deres vandring i fjeldene. Mangen en gang tok hun ham ogsaa med til en eller anden fattig og lot ham forstaa lidt av den glede som det er at lindre menneskelig nød.

Ja, hadde moren levet saa! Men han var jo nesten barnet bare da hun døde. Og saa blev det ganske anderledes. Han fik saa mange penge han vilde, og livet lokket paa mange vis. Vist hadde det været hyggelig at reise, naar man bare ikke blev saa lei og kjed av det hele. Moren hadde ret. Hun sa altid at det vilde gaa saa, naar man levet bare efter sine egne luner. Stakkars mor, det var jo godt at hun ikke kunde se hvad han hadde gjort av livet. Skjønt hvem vet — kanske hun kunde se. Hun sa selv før hun døde —.

Uf nei, hvad var nu dette for triste tanker. Ut vilde han, og ta sig en ridetur og jage alle disse griller paa flukt. Aa, det var deilig at suse gjennem skogen. Hans egen stolte graner. Men der var dette dumme gjerdet igjen; han maatte av hesten. "Hvad gjør dere her?" Der sat noen barn ved gjerdet og stirret paa ham. Da Levy skule se nøiere paa dem saa han at den største guts ben var sørgelig misdannede. Gutten reiste sig, satte den tykke rolling han holdt i sine arme ned paa marken og humpet noen skridt henimot ham. "Jeg skulde ha aapnet grinden," sa han; "vi sitter her for det, Peter og jeg. Men Peter vilde ikke slippe taket om halsen min, og saa blev jeg for sen." Han saa med tilsynelatende stolthet paa den rødmussede skapning som laa og rullet sig paa græsset.

"Er det bror din det?" spurte Levy. Der var noe i gutens opvakte ansikt, og paa den anden siide ynkelige skiikkelse, som vakte hans interesse. Gutten nikket. "Ja, og er han ikke flink? Bare halvandet aar, og saa tyk." Han bøide sig ned tok strømpen av en tyk, rund leg. Det var rørende at se det straalende uttryk naar han løftet gutten i veiret. Peter faar gode kraftige ben han. Ikke som jeg. Men saa har jeg ogsaa været forsiktig med ham. Man maa ikke la slike smaa gaa for tidlig, for da blir benene saa krokede. Jeg lar ham bare krype, og ellers bærer jeg ham omkring. Han er temmelig tung, Peter." "Er det du som ser efter ham altid?" "Ja, hvem skulde det ellers være? Mor har ikke tid, stakker. Hun maa stelle huset og være hos far. Han er syk bestandig." "Hvad feiler han da?" "Tæring. Det varer ikke saa lenge nu, sier doktoren. Og mor hun vil helst han skal dø før de selger huset vort." Han talte paa en rolig, lidenskapsløs maate, som om han var altfor vamt til at se livets mørke sider til at bli overmandet av noen følelse av sorg ved tanken paa hvad som forestod. "Men kjære dig, gutten min, hvorfor maa dere selge huset?" "Fordi vi ikke kan betale renterne. Det skal være auktion baade paa jordflekken og huset vort neste uke; men de kan ikke selge bort Peter. Han lo triumferende. Levy stak haanden i lommen. Han hadde tat med noen sukkerbiter til hesten og tok dem nu op og rakte gutten. "Aa," skrek han og straalte av glede. "Tusen tak. Peter har aldrig smaːt hvidt sukker før." Han stak en bit i munden paa barnet, som begjærlig suget baade paa sukkeret og den lille buttede finger, som han samtidig stak i munden, og lo hjert av glede. "Hvor bor dere?" "Der — paa bakken. Vi maa hjem nu, for Peter skal sove." "Peter skal faa ride hos mig," og Levy løftet barnet op foran isg, mens broren humpet ved siden.

En liten forsømt hytte laa der og viste frem alle sine mangler og skrøpeligheter i solskinnet. Foran hytten stod en mager kvinde og hengte op klær til tørk. Klær! — Det var jo bare filler, tenkte Levy. Han gik over og snakket med konen, og gav hende en femkroneseddel. Hun saa forundret paa ham. "De skal senere faa høre fra mig," sa han og vendte hesten hjemover. Da han kom forbi lensmandens hus stanset han og gik ind. Han var en god stund der inde, og hadde et ganske underlig uttryk i ansiktet da han kom ut igjen — halvt glad og halvt forlegen.

Levy hadde nu spist aftens og sat i den samme stol hvori han hadde sittet for noen timer siden. Atter søkte hans blik billedet paa veggen. Men nu forekom det ham ikke lenger som om den fine mund og de kloke øine hadde et bebreidende uttryk; tvertimot, det var som der laa et bifaldende smil om mundvikene og et varmt lys over ansiktet. Han nikket til billedet. "Mon du har været med i dette, mor," sa han høit. "Og om du vet at jeg nu vil forsøke — forsøke."

(Fortsættes næste Nr.)

I menneskets liv er flod og ebbe. Benyttes floden, leder det til lykke. Forsømmes den, gaar hele livets reise blandt skjær og elendighet.

For God so loved the world, that he gave his only begotten Son, that whosoever believeth on him should not perish, but have eternal life.

SHEPHERD

I AM THE GOOD SHEPHERD. John 10, 11.

He that believeth on him is not judged; he that believeth not hath been judged already, because he hath not believed on the name of the only begotten Son of God.

Winnipeg, Manitoba, Second Nr. in May, 1940

The Comforter, the Spirit of Truth

The Savior promised His disciples before He left them, to go to His cross and death, that he would send them another Comforter. While He was with them He was their Comforter, Protector and Guide. Now when He was leaving them, another should come to fill this place. This promised Comforter was the Holy Spirit, sent ten days after Jesus had ascended to Heaven.

Every Christian feels the need of this comforting, guiding and protecting Spirit. He works in and through the believers. "He will guide you into all truth," Jesus said, in John 16: 13. The work of the devil, the world and our own flesh is to deceive us, and lead us into misbelief, despair, and other shameful sin and vice," says Luther. Yes, we would soon be misled was it not for the guiding Spirit of God. He shows the believer the depth of corruption in the heart, but when that tends to drive him to despair, He points to the atoning work of Christ. There at the cross of Jesus the despairing soul finds sweet rest and comfort. "For he shall receive of mine, and shall show it unto you," John 16: 14.

Under the seemingly most desperate circumstances the believing soul can be calm and at ease, because of the indwelling Holy Spirit. In Him, such a soul has a rest which the world cannot experience nor understand. In face of sickness, sorrow and death, the Christian can smile through the tears: "For thou art with me, thy rod and thy staff comfort me." Gud's word can become most blessed and glorious when conditions outwardly look the darkest.

At times He may have to reprove the Christian in regards to sin. Fear of man, desire for the world's riches, pride and vainglory and many other sins might beset him. When these things find a place in the believer's heart they rob him of the sweetest fellowship with Christ. The watching Spirit of God will soon be there with His chastening rod to drive the sleeping Christian to acknowledge His sins, forsake them, and again find his place under the cross of the Savior. The writer of Hebrews speaks of this when he says in chap. 12: "For whom the Lord loveth he chasteneth, and scourgeth every son whom he receiveth. — Now no chastening for the present seemeth to be joyous, but grievous: nevertheless afterward it yieldeth the peaceable fruit of righteousness unto them which are exercised thereby."

But the Spirit of Truth has also a mission to the unsaved. The Lord "who will have all men to be saved, and to come unto the knowledge of the truth," will also awaken the unsaved to know and acknowledge their sins. This work He does through many channels and in many ways. Jesus said: "And when he is come, he will convict the world in respect of sin, and righteousness, and of judgment." The word of God is the Spirit's main tool, be it spoken or written. But also the examples of the Christians can be an accusation against the ungodly lives of the unbelievers.

The one sin which the Holy Spirit will convict the world of is that of unbelief. "Of sin, because they believe not on me," John 16: 9. They might live outwardly moral lives, but still they are guilty of the greatest of all sins, the sin of unbelief. My dear sinner friend, even if your life is ever so spotless in the world's judgment, in God's sight you have committed the sin of high treason against the King of Kings. Consider this and repent and let Jesus wash away your sins, and make you a child of God. God's word says: "How shall we escape, if we neglect so great a salvation?" Heb. 2: 3. — A. T.

1940 BUDGET INGATHERING

FIRST QARTER — April 30, 1940

District	Amount Raised	Apportionment	Balance To Be Raised	% Raised
Eastern	$36,717.29	$259,290.00	$222,572.71	14.2
No. Min.	19,357.32	104,520.00	85,162.68	18.5
So.	35,079.21	266,325.00	231,245.79	13.2
Iowa	19,134.06	131,655.00	112,520.94	14.5
So. Dak.	18,359.11	99,495.00	81,135.89	18.5
No. Dak.	12,909.15	96,480.00	83,570.85	13.4
Rocky Mt.	4,566.13	12,060.00	7,493.87	37.9
Pacific	4,575.05	26,130.00	21,554.95	17.5
Canada	888.51	9,045.00	8,156.49	9.8
No. Dist.	26.00			
Luth Stud. Union	600.00			
Luth. Students				
BY FUNDS				
Education	33,775.66	277,763.81	243,988.15	12.2
Home Missions	35,638.25	227,261.31	191,623.06	15.7
For Missions	42,605.14	267,663.32	225,058.18	15.9
Charities	21,351.36	151,507.54	130,156.18	14.1
Pensions	9,995.08	80,804.02	70,808.94	12.4
General Funds	8,846.34			
....	$152,211.83	$1,005,000.00	$852,788.17	15.1

Steward's of God

Someone has said that the Church today is in far greater danger from indifference and decadence within than from infidelity and opposition without. Such a danger can be averted only inasmuch as we are faithful in awakening individual believers in our Church to the full realization of the essence of true Christian Stewardship and its direct bearing on all forms of Christian advance.

What is Christian Stewardship?

"A boy of thirteen, after a careful study of stewardship in Sunday-school, gave this definition: 'Stewardship means that life is a great ship loaded with a rich cargo of many things to be delivered to many peoples in many places. God is the owner of the ship, but I am the captain. Everything I have aboard, all my possessions, my talents, my health, my strength, my personality, my privileges, my money, is a cargo to be delivered. God has entrusted it to me for His children in every place. I do not own what I possess; I owe it. God has made me the captain of His ship (His steward), and it is my job to bring the ship to the right port and discharge the cargo. That stewardship, everything that I have aboard, is for delivery'."

Perhaps there is no better definition of Christian Stewardship than that of Crawford: "It is the recognition and fulfillment of personal privilege and responsibility for the administration of the whole of life—personality, time, talent, influence, material substance, everything—in accordance with the spirit and ideals."

"Occupy till I come." —B.

Evangelist H. A. Hanson
A Tribute and an Explanation

The following is the answer to a letter sent by Pastor A. M. Vinge to Evangelist K. O. Lokken, Watertown, S. Dak. The date of Mr. Lokken's letter is March 19, 1940. (Quote:)

"Thank you for your letter of the 15th. inst. Yes, I do not doubt that even publicly, I may have used the distinguishing phrase: "Trefot Hanson," in reference to my beloved and highly esteemed brother in Christ, Evangelist H. A. Hanson. This epithet was in very common use among Mr. Hanson's many friends in these parts. It was to them a title of honor and distinction.—Even today I mention to old friends at times Evangelist Hanson. Some of them do not seem to recollect. And even today we have in these parts a quite well-known layman by the name Hans Hanson. But when I mention the well and favorably known lay preacher (Evangelist) who walked on wooden legs (Trefot Hanson) their faces will light up with a smile of happy memories."

Awakening

Visible signs of the moving of the hand of God are evident in some of the congregations of the Ryley charge. Sinners have been convicted and have sought the Saviour. The last evidence of this was at the meetings of Evangelist Heggestad. We thank God for His blessings.

Penny-a-meal Boxes

Due to the impassable roads in the Ryley charge all the reports are not yet at hand. However, to date $238.06 has already come in through Penny-A-Meal Boxes in five of the six congregations of this charge. In one congregation thirty-two boxes averaged over $3.50 each. When all the boxes come in we hope to have considerably over $250.00. Some congregations will have reached their total budget and some over the top. — V.

Winnipeg, Man.

A Luther League Rally was held in St. Peter's Lutheran Church, Rev. Thos. Hartig, pastor, Winnipeg, on Easter Monday, March 25th to which 250 young people came from 11 Lutheran churches. A candlelight pageant "The Light of the World" by Audry C. Anderson was presented by 40 Leaguers from 10 of the churches partaking in the rally.

With the church in complete darkness the choir sang Stainer's "God so Loved the World." The climax was reached when the girls let their candles to form the cross in the darkness while the quartette sang "Jesus, Lover of My Soul."

The following Lutheran Synods were represented: Norwegian, Augustana, Icelandic, American, Manitoba and Northwest Synods of the United Lutheran Church in America. — Eleanore Gillstrom.

News from the Foreign Fields
China

The situation may be tense and we may often do our work to the accompaniment of sounds of guns, but it is also done to the accompaniment of the grace of God and joy in the Lord. For instance, this last Sunday the church was packed in galleries and down even after the children had been requested to leave in order to make room for the grown-ups. At that the hall, entrance, chapel and gateway were full. Must have been at least 1,000 people. Then there was baptism of 81 grown-ups. A thrilling sight. And after the meeting scores of people asking when we would re-open catechism classes so they could come to learn! —*Aagoth Fosmark.*

* *

"We are thankful to God that He has kept us from harm and danger, and from any major difficulties within the school. The students, both boys and girls, seem to be quite an earnest group that it is pleasant to work with them." —*H. W. Bly.*

Camrose Circuit Convention
(Conclusion)

Then He came into their midst.

I. *A glance at the external evidences.*

The empty tomb—negative proof.

Appearances—positive proofs.

1. He Himself.
2. Showed His hands.
3. Showed His feet.
4. Handle me—vs. spirit.
5. Ate before them.

II. *The Inner and Eternal Proof.*

Attitude of world, infidel, modernists and skeptics.

Attitude of a Christian.

1. Knows it because of the Bible.
2. Knows it because of sincerety of the writers.
3. Knows it experimentally. (Eph. 1)
   Peace and Joy of heart.
   Assurance.
   Multiplied grace.
   Holy Spirit. Rom. 8: 14. 16.
4. Assurance of seeing Him face to face.

Conclusion: Rock of Ages.

Illustration of Iron in Battleships. 1 Cor. 15.

Accept Christ today.

Rev. K. O. Kandal conducted the Communion service, assisted by Rev. S. J. Rude.

Sunday afternoon session was led by Rev. K. O. Kandal. The session was opened with Scripture reading and prayer by Rev. J. O. Reitan.

A Gospel Group from Camrose College sang a few songs. Dr. H. T. Egedahl spoke on the 11th verse of the Convention text: "Behold, I come quickly." An Orchestra played a few selections. Rev. J. O. Reitan spoke on Predestination. Predestination is not taught in the Bible. Neither is Eternal Security taught there. God has given man a free will. He invites all to come to Him. The Convention offering was lifted, amounting to $26.35. Rev. S. J. Rude and Mr. T. Lysing sang a duet. Rev. Kandal made a few remarks in closing the session.

Sunday evening session was opened with Hymn singing and a song by a male quartette. Rev. S. J. Rude spoke on the Second Coming of Christ, basing his talk on Matt. 24; Mark 14; Luke 21. A mixed quartette sang. Rev. Reitan continued to speak on the Second Coming of Christ. The Orchestra gave a few more selections. Announcements by Rev. Kandal. Closing remarks by Rev. A. H. Solheim.

Delicious lunches were served in the Church parlor by the Ladies of the Congregation.

It was a blessed Convention, although the attendance was not great on account of the unfavorable roads. We are very thankful to the Bethel Congregation for the kind hospitality which we enjoyed.

—*A. K. Odland,* sec'y.

Announcement

The Swift Current Circuit will hold their summer meeting at Scotsguard, Sask., Rev. A. Tveit's charge, June 21-23. Rev. K. Bergsagel will introduce the Theme: Is. 55.

At this meeting the Scotsguard and Bethesda congregations will celebrate their Silver Jubilee. Dr. Iver Iverson will give the Jubilee address on Sunday morning, June 23rd. K. Bergsagel, pres.; A. Tveit, secretary.

For the benefit of the people living in Northern Saskatchewan we want to announce that the Lutheran Hour Radio Broadcast over station CKBI in Prince Albert has a new schedule of services. Until recently the broadcast was heard from 9:15 to 10:15 P.M. on Sunday. Due to a recent change, the new time for this Lutheran Service is from 9:45 to 10:30 A.M. every Sunday. The listening audience has increased considerable lately due to the increase of power in the radio station. We are also happy to announce that listening friends have been supplying the financial needs for this broadcast. It is our prayer that through these broadcasts we may always bring to our people a Christ-Crucified message. Brethren, pray for us!

—E. V. Stime, local manager.

The Prince Albert Circuit will hold its spring meeting in the Carrot River Valley Congregation at Bagley, Sask., on Friday, Saturday and Sunday, May 24-25-26. The Circuit President, Rev. O. L. Falkeid, of Crooked River, has announced that the topic for this meeting will be "The Ten Virgins," using as a text, Matthew 25: 1-13. The opening sermon will be preached by D. L. Melby, on Friday morning at 11:00 o'clock. Rev. J. P. Tanberg will introduce the topic. Congregations are urged to elect delegates and encourage many to attend this Circuit convention. Something else to pray about.

—E. V. Stime, Secretary.

WOMEN'S MISSIONARY FEDERATION
MRS. I. O. THVEDT, Editor — LANGHAM, SASK.

"And I saw a new heaven and a new earth." (Rev. 21: 1).

John had seen many terrible things in his vision out there on the island of Patmos. Now he was permitted to see the goal of it all. That which was the aim and object of creation and redemption. That for which life and death, sorrow and tears, pains and cries are preparing us.

He saw the new earth and the new heaven. And behold the tabernacle of God is with men! This is the first and greatest thing of all. For the real misfortune that occurred when man fell was this: heaven and earth were separated. God could no longer dwell on earth, Therefore, too, it became unbearable for us to dwell here.

But now the consequences of the fall have been removed. On the new earth God and men shall dwell together in all eternity.

We are hearing the highest note in our song of hope. The bridegroom is more to the bride than al that the bridegroom has and gives. The Lord cometh: From the beginning that has been the heart of the Christian hope.

But you and I are still on this old earth. Oftentimes we feel pains both of body and soul. And we hear the sighs of others who suffer. It becomes unbearably hard at times. But then we hear Him say quietly: I see your eyes, weary of strain, wet and disconsolate with tears. But look to the fair shares of New Jerusalem. As you do so all your woe will vanish.

It has never been God's intention that we should be able to cope with the tribulations and the stress of this earthly life without our *hope*. Even Christ Himself, as He bore His cross, looked to the joy that awaited Him.

Perhaps you have only a few steps left of the journey. And lo, He shall wipe away all tears from your eyes! (Hallesby. In God's Word for Today.)

This book has been a great strength and comfort to us. I pass on this meditation. I would encourage others to get this book.

—Mrs. I. O. T.

Dear L.D.R's;

"Forward with Christ."

"Even as ye have done it unto these my brethren, even the least, ye have done it unto Me."

I wish to thank those who kindly answered the circular sent out concerning box-work. Your letters were encouraging. I hope the rest of the L.D.R's will send in their reports too, as we should like to have a report on all the box-work in our district.

Just another reminder—are you getting a box for the Eskimo mission ready for July? I was glad to hear that some have already planned for it.

This spring may the beautiful Rose of Sharon bloom forth more fully in our hearts that we may experience more deeply His love and concern for others.

Sincerely, yours in Christ,
Jenet Ivesdal (V. Pres.)

Greetings and Helpful Suggestions to all Life Membership and In Memoriam Secretaries

It is a good thing to give thanks unto the Lord, and to sing praises unto thy name, O most high. Ps. 92: 1.

Dear Friends:

In reviewing the work of the fiscal year, 1939, we again have an increase in the number of Life Membership and In Memoriam certificates issued over the previous year. Twenty-six more certificates were issued than in 1938. We hope that the good work can continue.

May, with 91 orders, is the biggest month in the history of the department. The month of December was unusually good also. Evidently your suggestion to honor mothers on Mother's Day with Life Memberships is bearing fruit. This indicates to me that the thought of honoring loved ones while they are with us is associated closely with our department. That is fine as we want to encourage that spirit.

Collecting money is not the aim of this department, but it gives us a fine opportunity for spreading good will and kindly sympathy in our human relations as individuals or groups. So often we wait too long in saying the kind word or doing the kind deed that would bring cheer into the lives of others.

Our task of helping in the work of passing on, to others, kind thoughts and words in times of joy or sorrow is a blessed privilege. With every certificate sent out, has gone a heartfelt prayer that God would bless the hearts of those who give and those who receive. So far, comparatively few women have enrolled themselves as Life Members. Why shouldn't they be encouraged to do so?

If they get a vision of the work and a conception of what our projects are, I believe many women would like to give personal gifts of $10 to this Special Mission. One of our Ladies' Aids has decided to have their In Memoriam and Life Membership Secretary accept personal gifts monthly, from those who desire to become Life Members, and when the amounts reach $10, applications will be made for the memberships. One woman said to me, "The only way I'd ever get a membership is to get it for myself. I want to be a member."

Those who have paid $25 and $50 for Life Memberships in other organizations think $10 a small fee. We get echoes, from the Home Mission pastors, full of appreciation for the assistance received through our department. How they must appreciate that $25 check during these cold winter months when fuel must be purchased regardless of other necessities! College boys and girls are asking for loans and we cannot supply them at present, as all available money in the Loan Fund is in circulation.

But think of what it means to the many students who are benefitting at present. We can say that they are all very conscientious and faithful in complying with their contracts, and soon we will have loans repaid and money ready for others who need it.

No particular word from China and Madagascar yet, but the money has been sent. Let us hope, work and pray that we have a goodly sum to turn over to Luther Seminary at the close of the biennium.

For the year of 1940 I would make the following suggestions:

Present the Department whenever possible, stressing our worthy projects.

Explain the projects.

Encourage individuals to purchase Life Memberships.

Encourage Ladies' Aids to present their L. A. Presidents with Life Memberships when they retire from office, as a token of appreciation for services rendered.

Encourage gift membership for anniversaries.

Encourage gift membership for Mother's Day.

Encourage gift membership as a going-away-gift.

When ordering certificates make known the occasion in order that there may be a fitting greeting for the occasion on the certificate.

When ordering certificates, print or type the name to be placed on certificate.

All gifts given "in memory" in our Department are designated as "In Memoriam" gifts.

Considering the sacred dignity of In Memoriam we cannot make a drive for funds. It must come spontaneously. "In Memoriam" always has a place where loved ones are called away. It is a beautiful way of honoring the memory of those who have gone to invest a gift of money in their memory for the extension of His Kingdom. It brings joy and comfort to the bereaved to receive an In Memoriam Certificate which is a token that does not perish.

May the Lord be permitted to work through us and in us, as we again begin a new year in a land of peace and plenty. May we give expression of our faith and love in word and deed as we join in this great March of Faith movement, praying for the guidance of the Holy Spirit in all things and all to the Glory of God.

Mrs. C. K. Solberg,
General Secretary, In Memoriam
and Life Membership Department.

Sigvald Netland, God's Faithful Witness

(Concluded from last issue). In 1895, when he was granted a two months' vacation, he went to Shanghai for a short stay, but he never regained his former strength. In the summer of 1896 he went to Hankow to meet K. S. Stokke, a new missionary. A terrible epidemic of cholera was raging there, and a few days after his arrival Netland fell a victim to that dread disease. He was taken to the Catholic hospital where his friend Dr. Gillison of the London Mission and other doctors did all they could to relieve him. No mortal help availed. In a few hours he had passed into his eternal rest, leaving his wife and two little daughters, Freda and Amanda. Mr. Netland was only twenty-eight years old at the time of his death, but during his brief life he had faithfully served the Lord. He was laid to rest in Martyrs' Cemetery beside his first wife, to meet the Savior face to face.

YOUNG PEOPLE'S LUTHER LEAGUE
Rev. A. M. VINGE, Editor — RYLEY, ALTA.

Meditation

"Jesus did not commit Himself unto them—for He knew what was in man." John 2: 24–25.

"Our Lord trusted no man; yet He was never suspicious, never bitter, never in despair about any man, because He put God first in trust; He trusted absolutely in what God's grace could do for any man. If I put my trust in human beings first I will end in despairing of everyone; I will become bitter because I have insisted on man being what no man can ever be—absolutely right. Never trust anything but the Grace of God in yourself or in anyone else."

From: My Utmost for His Highest.

Comments

Kindly note the suggestion of Professor Paul Liefeld of Luther College, Regina, in regard to the music for the Choral Union Concert at the Youth Conference. The Time is short—take action at once, please.

May we also remind the singers who plan to attend the District Convention of the Young People's Luther League of the Norwegian Lutheran Church of Canada, to prepare for the concert of the choral union at that convention. Miss Jenet Ivesdahl, of Birch Hills, printed the list in a recent number of the Shepherd. Calgary Convention July 18–21st.

We have been urged to pray for Norway in her tragic hour of trial. Our heavy hearts sees no other solution to ease the burden for our loved one over there. Let us heed the caal of our church for united prayer. Then too, let us pray for our young people's work. If it is to be spiritual blessing we must not forget to pray. Prayer changes things, is more than a motto—it is a promise backed by the Lord of Heaven and earth.

Could we adopt as a slogan again, "Every local a contributor before our district convention"—that is July 18–21st? Would the circuit presidents kindly contact our locals on behalf of the Youth for Christ Offerings?

It is time for Bible Camp announcements. Kindly send them in early.

Professor Paul Liefeld of Luther College, Regina, and director of the choral union which will give a concert at the Canadian Lutheran Youth Conference to be held in Regina July 11–14 this summer, announces the following anthems have been selected:

Today There Is Ringing — Christiansen.
The Heavens Resound — Beethoven.
O Light! O Love! O Spirit — Ciro Pinsuti.
O Morn of Beauty — Sibelius.
In Heavenly Love — Mendelssohn.
A Mighty Fortress — Philo Otis.

Announcement of the chorals to be used will be made later. The above mentioned anthems may be purchased from Augsburg Publishing House, Minneapolis, or ordered C.O.D. from Professor Liefeld. He urges that all singers interested in the choral union secure the music at once.

"Jehovah's Witnessess"

Are Jehovah's Witnesses decievers? Is "Judge" Rutherford honest in his use of scriptures? Are there dangers lurking in the so-called "Bible Studies?" If any should be in doubt as to the correct answer to the above questions, let them open their Bibles to John 5: 28–29 and compare it with the way it is printed in Rutherford's book, "Escape to the Kingdom" page 58: The quotation in that book is placed in single quotation marks and reads as follows:

'All are in their graves, and the hour is coming in which they shall all be brought forth from the graves and given a trial for life, and they that obey shall have life and shall not die.'

According to Rutherford the resurrected dead shall be judged on what they *shall do* after death, while the Bible says that they shall be judged on what they "have done," before death.

Do you see the print of the cloven foot in these writings? Is not this sufficient proof of a deliberate twisting of the sacred word? —A. M. Vinge.

What Time is it? — Is it That late?

By Oscar C. Hanson

* *

(This fine and challenging article is written by the International Luther League President, Rev. Oscar C. Hanson. He will be the guest speaker at our District Convention in Calgary in July.)

* *

"What time is it?" How often we ask that question. Still more often has it come into our minds.

"Is it *that* late?" This has invariably been our response when we have discovered how time has again slipped away from us.

Morning—soon lunch—then evening; Monday—soon Wednesday—then Saturday; January—soon July—then January again. Here it is already 1940. "Is it *that* late?" you ask.

With time goes our youth and with youth strength, vigor, and vitality slip away. God wants the minutes and hours of youth. Christ needs the energies of youth for His kingdom.

Here is a touching picture: On the hospital bed lay a man about sixty. With tears in his eyes, he confessed to the pastor, "For over forty years, I have not been inside a church." Then came the question, "Pastor, do you think God will receive me now?" Thank God the pastor could say from Jesus, "Him that cometh to me, I will in no wise cast out." After receiving the joy of assurance that Jesus was now his Savior and his sins were forgiven, the patient turned to the pastor again with tears and said, "Oh, why did I waste all these years?" Weak and feeble, he could hardly lift his hand to his face. His faint voice could scarcely be heard. All the strength, alertness, vigor, and ambition of over forty years gone to serving the devil and the world. How pathetic to come and say, "God, here is what is left. Now take it." This man had forgotten to stop and ask, *"What time is it?"* Now after forty wasted years—he must exclaim, *"Is it that late?"*

Young people of America! Stop *Now* and ask, "What time is it?"

Make Sure of Your Salvation.

It is time that you make sure of your salvation. As young people, we can be neither happy nor fruitful in our church work if we do not have the assurance of our own salvation. We need to know Jesus as our personal Savior. We need to know that He has died for all our sins. To be happy in the Lord and energetic for His cause, we must know that we are saved, that we are living in the faith of our baptism. "These things have I written unto you, that ye may know that ye have eternal life, even unto you that believe on the Name of the Son of God." By the grace of God, we must be able to say with Paul, "I know whom I have believed."

No "hope-so" or "guess-so" Christian can be happy or fruitful. Young people! it is time to make sure that you are saved. If you are not certain of this fact, seek help *Now. What time is it?*

Give Your All to Christ.

It is time that we give our all to Christ. Your youthful laughter and quick minds, your willing hands and swift feet, your vigorous energy and youthful ambition — Christ wants it all. In time of war, every general wants the nation's best. That is the reason that the call to arms is a call to the young manhood of the nation. Christ needs the best in His army. Christ calls the youth of our land to march under the banner of the cross. *What time is it?*

At the beginning of 1940, it is time to give Christ our wills, our minds, our bodies, our means, our time, our talents—yes, our *all.* Live Christ Now!

(To be continued)

